

weer een ogen verblindend schouwspel opleverde. Bovendien stelden de onder het revolutionaire bewind naar voren gekomen rijken hun huizen gaarne voor buitenlandse gasten open, waar ze werden onthaald op grootscheepse feesten in volmaakt Griekse stijl, waarbij die van het ci-devant hof van Marie-Antoinette inderdaad armzalig leken. Sommige Engelse reizigers gaven er de voorkeur aan te Parijs zelf een huis te huren en daar hun eigen partijen te organiseren.

Voor de Britse gezant in Parijs was de stroom van Engelse bezoekers geen onverdeeld genoegen, omdat hij vrijwel doorlopend werd geplaagd met problemen, veroorzaakt door lastige landgenoten. Dat wil zeggen door lieden, die men hun paspoorten beter had kunnen weigeren, aangezien ze zich niet aan de bepalingen van de in Frankrijk geldende wetten wensten te houden, of door aanzienlijke Engelse onderdanen, die te Parijs een grote staat voerden, maar weigerden van de Eerste Consul notitie te nemen. Omgekeerd was er ook een categorie, waarvoor hij zijn deuren moest sluiten, omdat hun al te in het oog lopende bewondering voor de Eerste Consul de indruk zou kunnen vestigen, dat men in invloedrijke Engelse kringen veel met Bonaparte ophad. Een voortdurende bron van ergernis voor de gezant was de hertogin van Gordon. Op zoek naar een echtgenoot voor haar dochter Georgina scheen ze haar hoop te hebben gevestigd op de stiefzoon van Bonaparte, Eugène de Beauharnais. Lady Georgina, gekleed volgens de laatste Parijse mode, danste voortreffelijk met de knappe jongeman. Engelse satirieke bladen insinueerden dat de hertogin persoonlijk een oogje had op de Eerste Consul, hoewel men moest toegeven, dat Lady Georgina Bonaparte niet slecht zou klinken!

Een van de moeilijkste opgaven, waarvoor de gezant Lord Withworth werd gesteld, was het totstandbrengen van een ontmoeting van de te Parijs voor geschiedkundige nasporingen vertoevende Engelse staatsman Charles James Fox met de Eerste Consul. Niet dan met de grootste moeite wist hij zijn landgenoot ertoe te krijgen een invitatie voor een diner in de Tuilerieën aan te nemen. In het bijzijn van tweehonderd genodigden en een leger van bedienden in groengouden livrei hoorde men Bonaparte de heer Fox complimenteren als de grootste man van een grote natie. Volgens madame Junot leek de Engelse gast in zijn uiterlijk meer op een Devonshire boer. Pas toen Fox zelf het woord voerde, werd de aan-